

naš kraj. Tržani, kakor tudi ljudje iz bližnje in daljne okolice, so vsakokrat do kraja napolnili obširen, za to nalašč napravljen prostor. Točno izvajanje igre, velik razsvetljen križ nad cerkvenimi vrati, različnobarvna razsvetljava na odru, mogočen »glas božji« iz cerkve, glasha in petje v cerkvi, zvonjenje v zvoniku, krasna scenerija in obleka itd., vse to je vzbujalo med gledalci veliko zanimanje, občudovanje in priznanje. Vsakemu človeku je igra posegla v dno duše. Vsa čast našim igralcem in igralkam in vsem sodelovalcem, ki so se neustrašeno prijeli težkega in ovirpolnega dela, ki ga je zahtevala ta prireditev. Ves teden so trajale priprave. Igralci in igralka so podali svoje vloge vesplošno prav dobro. Posebno pohvalo je žel Slehernik (Platovšek Vilko) s svojim izvrstnim, povsem igralsko-umetniškim nastopom. Strah in groza je povzročila Smrt (Mrevlje Linko) s svojo masko in odločno mrtvaškim glasom. Za veselo razpoloženje je poskrbel posvetni Prijatelj (Cesar Fr.), ki nikakor ni hotel z njim na drugi svet. Pomembna in odlična v igri je bila Vera (Remše Nata) in Krepost (Remše Silva). Hvala Bogu, ki nam je dal ob vprizoritvah tako lepe in mirne večere, da se je lahko vse tako nemoteno vršilo. Čisti dobiček se je porabil za potrebe domače župnijske cerkve. Krasna umetna slikarija v cerkvi se bo osnažila in stene deloma na novo poslikale, tako da bo hiša božja zopet lepa in snažna kot nova. Katoliška mladina, le tako naprej po potu izobrazbe in poštenega razvedrila.

Kmetije iz mariborske okolice znajo!

Sadjarska podružnica v Št. Petru pri Mariboru je priredila že lansko jesen hvalevredno in dobro izpadlo razstavo sadja pri Unionu v Mariboru. Z lansko razstavo je zanimala za izborni pozno sadje iz mariborske okolice inozemski trg. Šentpeterska podružnica pod spretnim vodstvom g. Mihaela Kovarčiča je dala tudi letos pobudo za kmetijsko razstavo v Mariboru, ki je bila pri Unionu na vpogled dne 29.,

30. septembra in 1. oktobra. Res lepo prirejena razstava je obsegala 11 oddelkov: sadjarstvo: vinogradništvo z vinsko poskušnjo, poljedelstvo, travništvo, vrtnarstvo, cvetličarstvo, gozdarstvo, čebelarstvo, perutninarstvo, kmetijske stroje in podučni oddelki.

Največ zanimanja je vzbujal sadjarski oddelki, katerega so priredile sadjarske in kmetijske podružnice iz mariborske okolice in iz Slovenskih gor. Šentpeterska podružnica je postavila na razstavo 500 zabojev najlepšega sadja in ima na prodaj 25 vagonov najboljših namiznih jabol. Šentpeterčani so tudi letos pokazali v polni me-

ri, da so strokovnjaki v sadjarstvu in znajo zanimati za svoje izborni blago domači in inozemski trg.

Na razstavi je bil dalje zelo posrečeno urejen podučni oddelki — delo vinarske, sadjarske in gozdraske mariborske šole.

Perutninarska razstava je pokazala stanje reje štajerske kokoši.

Mariborska kmetijska razstava je bila res dobro prirejena, podučna in je pokazala, da se zna naš kmet-sadjar samostojno postaviti s svojim sadnim pridelkom!

*

Zgornja Poljskava. Umrli je Alba Fideršek, stara komaj 16 let. Ko so se oglasili zvonovi dne 20. septembra, ob pol štiri popoldne, so se marsikateremu zasolzele oči. Prav mnogi bi jo radi bili spremljali na zadnji poti, pa ni bilo mogoče, ker so se njeni zemeljski preostanki položili k večnemu počitku v Mariboru. Draga Albina, mi smo te v duhu spremljali vprav tako, kakor če bi bila pri nas! Za teboj ne žalujejo samo starši in sorodniki, marveč cela okolica, ker si bila jako priljubljena. Počivaj v miru!

Sv. Rupert v Slov. goricah. Zavratna boizen je pretrgala nit življenja pridni mladenki Zemljič Antoniji iz Črmljenšaka. Rajna Tonika je bila ugledna Marijina družbenka ter pridna delavka. Vsak, kdor jo je poznal, jo je moral vzljubiti. Pokopana je na Ptuj, ker je umrla v bolnici. Počivaj v miru, drago srce! — Zadnje nedeljo v septembru smo obhajali god farnega patrona in blagoslovitev novih orgel, katere nam je mojstrsko zgradil naš g. organist. Delo je pravi umotvor. G. organist si je s tem postavil nevenljiv spomenik. Bog živi g. organista!

Lastomerci pri Gornji Radgoni. Dne 20. sept. smo spremlili k večnemu počitku Mart. Roškarija, bivšega kmeta na Cafokovem gruntu.

Leta 1885 se je oženil z Katarino Črešnjar, hčerko Jurija Črešnjarja. Svojo kmetijo je dal že pred leti svojemu sinu Antonu, sam pa si je pridržal nekaj posestva, da bi v miru in vsakdanjih skrbih tako živel, da bi ne bil nikomur v breme. Ni mu bilo usojeno, da bi bil obhajal zlato poroko, ker mu je žena umrla pred tremi leti. Bil je še zdrav in krepek, pa ga je zadela nepričakovano huda nezgoda, nepredvidno je ravnal z dinamitno patrono, ki je eksplodirala in mu zlomila nogo nad kolonom in prišla je smrt. Pokojnik je bil znana osebnost, spoštovan kot napreden gospodar; v njegovi hiši si našel gospodarske liste, popiral je le slovenski tisk. Bil je dosmrten ud Mohorjeve družbe, od mladih let stalen naročnik »Slovenskega gospodarja« in »Slovenca«. Vnet je tudi bil za procvit slovenskega zadružništva ter je kot ustanovitelj in odbor. nik gornjeradgonske Posojilnice sodeloval do smrti. Svoje verske dolžnosti je vršil vestno. Vsa župnija se je poslovila pri odprtem grobu od moža, ki ga je domači župnik postavil navzočim za zgled v delavnosti, domoljubnosti in vernosti.

Vitanje. Tudi pri nas, kakor po celi Sloveniji, občutimo močno sedanjo gospodarsko krizo. Raznovrsten les, ki je glavni vir dohodka našega Pohorja, ima smešno nizko ceno, tako da se kmetu, ki ga proda, komaj vožnja poplača. Toda za davek mora biti. S prodajo lesa pa mora lastnik lesa kriti tudi razne druge potrebščine, to je v prvi vrsti zavarovalni-

Japenci na Balkanu.

V zadnjem času je prišla iz Indije v Kairo v Egiptu večja skupina japonskih trgovcev. Tu bodo osnovali središče za svojo trgovino, predvsem za Balkan. Zlasti hočejo uvažati v balkanske države razne tekstilne izdelke. V zadnjem času so se japonski izdelki po kakovosti zelo popravili, cena je pa še vedno taka, da lahko konkurira vsem našim domačim izdelkom.

Največji strešni vrt.

Ameriško vele mesto Njujork poseda največji strešni vrt na svetu. Za napravo tega vrta so rabili 1500 ton vrtno zemlje in 100 ton kamenja. Vrt

na prodajalno, kjer mora plačati vse drago in takoj v gotovini, če hoče izrabljati dijamantno najdišče na svoj lasten račun in dobiček.

Oprema prostega ali samostojnega iskalca je po možnosti preprosta. Razven potovalne obleke, močnih čevljev z usnatimi gamašami — domačini večkrat niti teh nimajo — še ima seboj eno delovno obleko in dvojno perilo, da se vsaj lahko preobleče. Dalje dva lonca za kuhanje fižola ter riža, par odev in spalno mrežo. Poleg tega še nekaj zaloge fižola ter riža, sladkor, kavo ter sol. Če ima svojega konja, še nekaj koruze za konja. Njegovo orodje tvorijo: enkrada, rallo in batea. — Enkrada, motika, služi za razrahljanje gramoza. Takozvani rallo je lesen zaboj. Visok je 10—12 cm, dolg 1 m, širok pol m. Ploščevinasto dno je enakomerno preluknjano ter tvori rešeto. V rallo izpirajo nakopani pesek. Večje kamenje odstranijo z roko, kar pa preostane, vsiplje iskalec v bateo. Batea je lonec, katerega suče voda v krogih. Liki v vrtuljaku sukani pesek se med seboj razloči po teži. Dijamanti so najtežji in radi tega obležijo najbolj na dnu. Od časa do časa odmeče delavec iz bateje zgornjo plast, ki je brez vrednosti. Označeno postopanje nadaljuje tako dolgo, dokler preostane le še malo peska v bateji in tega skrbno preišče glede dijamantne vsebine.

Pri opisovanju pravega iskalca dijamantov ne smemo pozabiti na njegovo orožje: težak nož za trebljenje grmovja, samokres ter puško. Razmeram in podnebjem odgovarjata najbolj revolver na boben in karabinka.

Če še poseda dijamantni rudar šotor, potem je njegovo življenje v divjini bistveno olajšano. Pod označbo »šotor« je treba razumeti 4 m dolgo, 2 m široko in za vodo neprodarno platno. Razprostrto na palicah ali med dvema drevesoma tvori dobro obrambo napram dežju ter rosi, ki pada tukaj pred vzhodom solca v znatnih količinah.

Značilna je še pravica, ki dopušča, da lahko vsakdo brska za dijamanti in to po vrtilih, dvoriščih in celo pod tujimi prebivališči. Lastnik koč je v takem slučaju prisiljen, da se izseli brez odpora. Pod njegovo hišo najdeni dijamanti so last najditelja.

Povsod ob bregovih reke leži raztrošeno orodje, večji in manjši kupi peska. Nobenemu niti na misel ne pride, da bi stegnil roko po tuj lastnini v trdni zavesti, da bi ga v takem slučaju doletela sigurna smrt.

Če jezdiš po pokrajini ob Rio das Garcas, boš lahko podil konja cele dneve po površinah, kjer je vse polno dijamante vsebujočega peska. Nehote se boš vprašal: Zakaj tal tukaj boljše ne